

2.3.2025 - Hospodin povolává Mojžíše

Čtení – Exodus 3,1-15

Písně: Vzývám Tvoje svaté jméno; 555 Jezu rač Ty sám EZ 1979;
717 – Tvá, Pane, láska nám sílu dává; 716–Z Tvé ruky, Pane můj

„Nalomenou třtinu nedolomí a doutnající knot neuhasí, až dovede právo k vítězství.“ (Mat 12,20).

Když Mojžíš stál před hořícím keřem, uslyšel, že ho Hospodin chce znovu poslat do Egypta. Podle Božího plánu měl nejprve jít k faraonovi a žádat propuštění Izraelitů. Poté měl vyvolený lid vyvést z Egypta na cestu do zaslíbené země.

Mojžíš se však těchto úkolů nechtěl ujmout. Prohlásil, že jako bezvýznamný člověk není pro takové poslání vhodný. Na to ho Bůh ujistil, že bude s ním, a svěřil mu poselství pro Izraelity a faraona. Mojžíš se naopak snažil Hospodina přesvědčit, že Izraelité budou chtít znát jeho jméno a že to je něco, co jim nemůže říct, protože on sám to jméno nezná. Při takovém argumentu Mojžíš nepochybně doufal, že mu Bůh své jméno nezjeví. Vycházel z přesvědčení, že znát Boží svaté jméno by se rovnalo volnému přístupu k Bohu; a přesto měl Pán Bůh zůstat člověku vzdálený a tajemný. Nicméně ani tento argument nezabral. Bůh totiž v tomto okamžiku Mojžíšovi zjevil své tajné jméno. Znělo takto: „Je to jméno, které se jmenuje Bůh: „Já jsem, který jsem“ (2 Moj 3,14). Význam slova JHVH jsme mohli číst v sborovém časopise 2/2024 JAHVE/JEHOVA: „PÁN“ (5 Mojž. 6,4; Daniel 9,14) - konkrétně jediné vlastní jméno Boha. Poprvé toto jméno použil Mojžíš: „JÁ JSEM, který JSEM“ (2 Mojž. 3,14). Jahve **je přítomný, dostupný, blízký těm, kdo volají o jeho pomoc** (Žalm 107,13), **odpuštění** (Žalm 25,11) **a vedení** (Žalm 31,3). Bůh velmi často ke svému jménu přidával charakteristiku, kterou lze chápat i jako příslib jeho jednání.

Pošlete někoho jiného

V této souvislosti Mojžíš použil další argument. Řekl, že mu nikdo neuvěří, že se mu Bůh zjevil. Na to mu Hospodin dal několik znamení, která měl v budoucnu použít k ověření svého poselství. Tváří v tvář tomu Mojžíš předložil další argument: „Mé rty jsou unavené a můj jazyk ztuhl“ (Ex 4,10). Ani tento argument však nebyl účinný, protože Mojžíš okamžitě uslyšel odpověď, že to bude Hospodin, kdo mu bude stát u úst a bude ho instruovat, co má říkat. V takové situaci už Mojžíš neměl žádné argumenty, a tak řekl přímo: „Odpusť mi, Pane, ale pošli někoho jiného“ (Ex 4,13).

Tentokrát byla Hospodinova reakce jiná, protože poprvé slyšíme, že se Bůh na Mojžíše rozhněval. Proč se to stalo? Dokud Mojžíš předkládal argumenty, Hospodin vždy reagoval. Naproti tomu v posledním případě Mojžíš žádný argument nepředložil. Pouze řekl, že **nepůjde**. Tímto způsobem odmítl poslušnost. Zde rabínská tradice upozorňuje na zvláštní hebrejskou konstrukci věty, kterou Mojžíš při svém odmítnutí použil. Připomíná hebrejská slova, která Bůh použil, aby zjevil své jméno; slova „jsem, který jsem“ jsou gramaticky podobná: „pošli někoho jiného“. Tento postřeh je významný, protože vede k závěru, že Mojžíš si dovolil příliš velkou důvěrnost; nejenže odmítl poslušnost, ale dokonce jednal s Hospodinem jako s někým, kdo se rovná jemu samému. Odtud pramení Boží hněv, který se objevuje právě v tomto okamžiku, a ne dříve.

Mojžíšovy peripetie s Hospodinem nám připomínají, že někdy je skutečně obtížné smířit se s Boží vůlí. I my se někdy s Bohem hádáme, i když v hloubi srdce víme, že naše argumenty jsou tváří v tvář všemocnému a vševědoucímu Hospodinu slabé. **Nicméně tento druh zápasu s Pánem může nakonec vést k proměně našich srdcí**, pokud se otevřeme Boží milosti a pokusíme se Pánu důvěřovat. Můžeme samozřejmě Pánu říci, že mu nerozumíme, že je pro nás obtížné přijmout jeho vůli, že se cítíme slabí, neschopní v situaci, ve které se nacházíme. To vše je přijatelné, dokud a pokud v našem srdci nevznikne vzpoura. **Vzpouora proti Pánu Bohu totiž nikdy nic nevyřeší. Jen nás to ještě více sklíčí, znechutí a učiní nešťastnými.**

Důvěřujte dnes Pánu

Existuje mnoho situací, které potvrzují výše uvedená slova: smrt blízkého člověka, nepříjemná zpráva, neúspěch ve studiu, ztráta zaměstnání, zdravotní problémy. V této souvislosti se opakují slova Pána Ježíše, že ho nejvíce zraňuje svou nedůvěrou. Není tedy divu, že slova „Ježíši, důvěřuji Ti“ jsou nedílnou součástí odevzdanosti.“ Vždyť dar Božího milosrdenství vyžaduje naši podřízenost milujícímu Bohu. Bez ní zůstávají dveře víry našeho srdce zavřené pro další milost umožňující duchovní růst a štěstí. Kristus nás žádá, abychom mu důvěřovali, i když nemůžeme pochopit ani jeho vůli, ani jeho jednání. **Důvěra v takových situacích nám vždy navrátí pokoj srdce.**

Vrátíme-li se k Mojžíšovi, musíme ještě hlouběji prozkoumat, co se stalo, když Mojžíš řekl, že Hospodin má místo něj poslat do Egypta někoho jiného. Bůh Mojžíše za tato slova nepotrestal. Pouze mu oznámil, že vzhledem k tomu, že není dobrým řečníkem, stane se jeho bratr Áron takřkajíc Mojžíšovým „mluvčím“. V Božím záměru neměl být Áron nikdy důležitější než Mojžíš. Právě Mojžíš zůstane prostředníkem mezi Bohem a

Áronem, zatímco Áron bude prostředníkem mezi Mojžíšem a izraelským lidem.

Proto vidíme, že Boží hněv měl Mojžíše upozornit na vážnost a nezbytnost úkolu, který mu byl svěřen. Hospodinův hněv se totiž liší od lidského hněvu, který vede k iracionálnímu jednání. **Boží hněv má vykupitelský charakter.** Pomáhá nám odhalit, jak moc si Hospodin přeje naši spolupráci při uskutečňování jeho zachraňujícího plánu.

Ve všech těchto situacích je zapotřebí víra, pokora a důvěra v Boha. Jak říkali apoštolové: „Je třeba poslouchat Boha víc než lidi“ (Skut. 5,29). Tento pokyn platí pro každého z nás, ať už je důvod boje proti Boží vůli jakýkoli. **Život se přece neomezuje na roky strávené zde na zemi.** Před námi je věčnost. V tuto věčnost musíme věřit, teprve pak se nám otevřou oči a budeme moci žít s větším pokojem v srdci. **Jedině v plnění Boží vůle totiž spočívá štěstí – časné i věčné.**

„Nalomenou třtinu nedolomí a doutnající knot neuhasí,
až dovede právo k vítězství.“ (Mat 12,20).

Bůh chce každou náležitost dovést do konce a ten konec má být vítězný! Cesta k tomuto vítězství však často zahrnuje nalomení člověka jako té třtiny a udržení sotva doutnajícího plamene jako zhasínající svíce. Jako lidé procházející různými těžkostmi a zkušenostmi, které nás neminou, si často říkáme: už to nezvládám, Je to ho příliš, ... Jsem úplně zlomený! Být nalomený totéž není totéž jako být zlomený?

Je rozdíl mezi slovy nalomený a zlomený(rozbítý)? Ačkoli jde o dvě podobná slova a obě vyjadřují naše emoce a stav mysli, jsou v zásadě odlišná. Být nalomený ještě neznamená být zlomený! A být nalomený zase nemusí nutně znamenat stav zhroucení. Slovník toto slovo definuje: „Rozbít se“ znamená „rozbít se“: „být zničený, sklíčený, psychicky deprimovaný, apatický, lhostejný ke všemu; vypadnout z normálního života apod.“. O někom například říkáme, že se psychicky zhroutil....

Boží „zhroucení“ totiž přináší požehnání a opravdový život. Zatímco zhroucení člověka přináší jen negativní účinky, jako je deprese, neschopnost jednat, sklíčenost, rezignace. Zlomený člověk je člověk neschopný činu, neschopný cokoli dělat. Proto je psáno: Nalomenou třtinu nezlomí a doutnající len neuhasí, dokud věc nedovede do vítězného konce! **Božím záměrem nikdy nebylo a nebude přivést kohokoli do stavu zlomení,** z něhož by se nemohl vzpamatovat a který by vedl k negativnímu zničení a jednání. Pokud Bůh nalomí a přivede ke „zlomení“ člověka, **jedná se o proces uzdravení, kterým začíná Boží, nikoli lidské vítězství v Bohem vyvolené nádobě.** Nádobě, kterou si Bůh vyvolil a která je připravována pro Boží službu. Bůh slouží nalomenému člověku, ale

nemůže použít člověka, který je zlomený, v zoufalství, v beznaději, nařiká nad svým osudem. Tento stav tak krásně popisuje apoštol Pavel, když píše slova Korint'ánům:

„Na všech stranách jsme tísněni, ale nejsme zahrnutí do úzkých; jsme bezradní, ale nejsme v koncích; jsme pronásledováni, ale nejsme opuštěni; jsme sráženi k zemi, ale nejsme poraženi. Stále nosíme na sobě znamení Ježíšovy smrti, aby i život Ježíšův byl na nás zjeven.“ 2 Kor 4,8-10 Mohli bychom dodat: nalomený, ale ne se zlomeným srdcem!

„Ježíšovu smrt na svém těle nesoucí. **Bratři a sestry! To je Boží způsob života!** Abych mohl skutečně žít, musím nejprve zemřít! Zemřít s Kristem, zemřít hříchu, starému způsobu života, abych nyní žil pro něj. **Dříve nepotřebný, nyní z Jeho milosti nástroj v Jeho ruce!**

Mojžíš

Muž důkladně vzdělaný a seznámený s veškerou egyptskou moudrostí. Zdálo se mu, že je dostatečně vybaven k tomu, aby splnil životní poslání, tj. vyvést izraelský lid z domu otroctví, z Egypta. Přečtěme si úsek Exod 2,11-14. Bůh ho však předtím, než ho použil, musel předem „zlomit“. Po 40 let na poušti lámal jeho charakter, jeho smysl pro hodnotu, jeho schopnosti, jeho pýchu a stydlivost. A když se Bůh rozhodl, že už je připraven. Mojžíš říká: „Pane, já se na to vůbec nehodím, pošli někoho jiného....“ Mojžíšova velikost se vylíhla v procesu Božího lámání, ničení jeho vysokého sebevědomí, až byl zcela použitelný. **To byla Boží operace na Mojžíšově otevřeném srdci.**

Boží povolání je tu pro každého z nás. Š. Marosz